

noget tidligere paa Mæret; men det ærede Medlem kan jo ikke vide, hvor tidligt, der er begyndt; thi det ærede Medlem har jo ikke været med. Det kan jo være, der har været arbejdet længe paa disse Ting, og naar man er bleven færdig med dem nu, forekommer det mig ikke, at Tiden er knappere, end at disse Sager, som ere meget vel kendte, og tit nok behandlede i dette Ting, meget vel kunne gøres færdige; jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem for 6te Aars, med sin Kyndighed i disse Sager, meget let vil kunne faa den fornødne Tid.

Det Spørgsmaal som det ærede Medlem rettede, var rettet til den ærede Kultusminister, og jeg skal derfor overlade til ham at svare derpaa. Jeg forstaar dette „indtil“ paa samme Maade som det ærede Medlem, at da der jo er sat en begrænset Sum for Understøttelse til Skolerne, maa der være et Punkt, hvor man kan knappe af, dersom det Tidspunkt skulde indtræde, at Understøttelsen ikke længere slaar til, og jeg forstaar det saaledes, at Skolerne, saa længe der er Medlemmer, ville faa det, der er bestemt, nemlig: 300 Kr. til hver Skole, 10 Kr. for hver Marslev, og en Tredjedel af Udgifterne til Lærertiløn og Undervisningsmidler. Jeg opfatter det ikke saaledes, som det skulde være overladt til Ministeren at afsnappe paa disse Understøttelser. Det vil ganske sikkert ikke ste. — Jeg skal slutte med at udtale min Glæde over, at dette Spørgsmaal nu er kommet saa vidt frem, at man har Lov til at tro, at det vil finde en tilfredsstillende Løsning, og jeg vil paa det bedste anbefale at stemme for det Endringsforslag, som hele Udvalget er enigt om at stille.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (G 008): Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forstaelsen af et Ord i Forslaget som det nu foreligger, nemlig Ordet „indtil“ i § 1, saa bemærker jeg, at det forholder sig ganske rigtigt, som det ærede Medlem mente, at dette Ord er nødvendigt af Hensyn til den Grænse, der er sat for Understøttelserne, baade Grænsen i Almindelighed og Grænsen for det Beløb, som er til Kultusministerens Fordeling efter det individuelle Behov. Skulde disse Grænser overholdes, maa her være et Sted, hvor man eventuelt kan knibe af. Det er dette, der tilsigtes ved Ordet „indtil“, paa ingen Maade, at Skolerne skulle behandles forskelligt. Forholdet er jo det, at med det nuværende Antal Skoler er der ingen Grund til at vente, at de ikke skulde kunne faa den

fulde Tredjedel, men Bestemmelsen er sat af Hensyn til den fremtidige Udvikling, idet en mulig Forøgelse af Skolernes Antal kunde have til Følge, at man maa gaa til en lavere Brøk end den, der er sat her.

Hvad i øvrigt angaar selve Lovforslaget, som nu altsaa er enstemmig indstillet af Landstingets Udvalg, skal jeg sige, at jeg kan tiltræde det, som det er, og den Omstændighed, at det er enstemmig indstillet til Tinget af Udvalget, fritager mig for at komme dybere ind paa Motiveringen af, at ogsaa jeg kan tiltræde det. Jeg skal derfor kun i al Korthed bemærke, at jeg betragter Vedtagelsen af et Lovforslag som dette som en ganske naturlig Afslutning af den Udvikling, der paa dette Omraade har fundet Sted. Naar dette Ting i nogen Tid har stillet sig noget afventende lige over for Udviklingen og derfor har holdt tilbage paa en saadan Lov som denne, ligger der i den Omstændighed, at Udvalget nu enstemmig har indstillet dette Forslag, en Erkendelse af, at Grunden dertil nu ikke mere er til Stede, men at man virkelig kan ved at vedtage Lovforslaget give den Anerkendelse Udtryk, at disse Skoler have virket og i det hele og store virke godt i Samfundet og have en betydningsfuld Opgave i dette. — Jeg tiltræder ogsaa særlig, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, omfatter ikke blot de egentlige Folkehøjskoler men ogsaa Landbrugsskolerne. Jeg tror, det er hensigtsmæssigt, for det første af Hensyn til den rimelige Udvikling af Undervisning og Maade og Maal, dernæst ogsaa af de Retfærdighedshensyn ved Fordelingen, som nu sidst bleve fremhævede af den ærede Taler, men endelig ogsaa, hvad jeg ganske naturlig kommer til at lægge Bæret paa, af rent administrative Hensyn. Thi det var tidligere, mangen Gang en vanskelig og lidet tilfredsstillende Opgave at drage det Stel, som Goven eller Bevilgernes Bestaffenhed forlangte, at der skulde drages. Denne Vanskelighed vil bortfalde, naar Forslaget bliver vedtaget i den Skikkelse, hvori det her foreligger. I hvorvel jeg ingenlunde tiltror mig nogen særegen Indsigt med Hensyn til Landbrugsskolerne, nærer jeg dog ikke nogen videre Frygt for at overtage det Ansvar, som § 3 herved vil paalægge mig, nemlig at jeg ogsaa skal godkende disse Skolers Undervisningsplan. Jeg stoler naturligvis i den Henseende paa den kyndige Medhjælp, som jeg maa kræve, og hvortil jo § 3 giver mig Adgang ved at stille dette Beløb 8.000 Kr. aarlig til min Raadighed til de med Tilhøret forbundne Udgifter. Jeg skal altsaa